

DE GEHEIMEN VAN MAXTON HALL COLLEGE

Mona Kasten bij Boekerij:

Begin again

Trust again

Feel again

Hope again

Dream again

Maxton Hall College

De geheimen van Maxton Hall College

Mona Kasten

DE GEHEIMEN VAN
MAXTON HALL
COLLEGE

Ze leven in andere werelden.
Maar wat als ze toch voor elkaar zijn voorbestemd?

II

Vertaald uit het Duits door Joyce Sengers-Bekkers

ISBN 978-90-225-9805-4
ISBN 978-94-023-1902-6 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Save You*
Vertaling: Joyce Sengers-Bekkers
Omslagontwerp: © Bürosüd
Omslagbeeld: © Alberto Manuel Urosa Toledano / Getty Images
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2018 Bastei Lübbe AG, Keulen
© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Internationaal
Literatuur Bureau bv, Amsterdam, www.lindakohn.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Kim

*All the promises that we made,
it means nothing.*

GERSEY, 'IT MEANS NOTHING'.

1

Lydia

James is bezopen. Of high. Of allebei.

Hij is al sinds drie dagen niet meer aanspreekbaar. Buiten feesten in de salon doet hij niets meer. Hij leegt de ene fles alcohol na de andere en doet alsof er niets is gebeurd. Ik begrijp niet dat hij zoiets kan doen. Schijnbaar interesseert het hem geen zier dat onze familie nu echt in puin ligt.

‘Iedereen rouwt op zijn eigen manier. James doet het blijkbaar zo.’

Ik kijk Cyril van opzij aan. Hij is de enige die weet wat er is gebeurd. Ik heb het hem verteld op de avond dat James zich helemaal lam had gesnoven en voor Ruby’s ogen met Elaine heeft staan vazen. Iemand moest me helpen James naar huis te brengen zonder dat Percy of pap zou merken in wat voor toestand hij verkeerde. Onze families zijn goed bevriend, daarom kennen Cy en ik elkaar al van kinds af aan. En ook al heeft pap me gedwongen te beloven dat ik niemand over mams dood zou vertellen voordat het officiële persbericht was gepubliceerd, weet ik dat ik hem kan vertrouwen. Hij houdt zijn mond wel. Ook tegen Wren, Keshav en Alistair.

Zonder zijn hulp had ik de afgelopen dagen niet overleefd. Hij

heeft pap ervan overtuigd James een paar dagen met rust te laten en de jongens duidelijk gemaakt dat ze voorlopig geen vragen moeten stellen. Daar houden ze zich aan, al heb ik het gevoel dat ze het met de dag moeilijker vinden om toe te kijken hoe James zichzelf kapotmaakt.

Terwijl mijn broer er alles aan doet om zijn verstand te verdoeven, kan ik alleen maar nadenken over hoe we nu verder moeten. Mijn moeder is dood. Grahams moeder is zeven jaar geleden al overleden. De kleine spruit in mijn buik zal opgroeien zonder oma's.

Ja. Dat is het enige wat voortdurend door mijn hoofd schiet. In plaats van te rouwen, zit ik te piekeren dat mijn baby nooit zal weten hoe een liefdevolle knuffel van oma voelt. Wat heb ik toch?

Maar ik kan er niets aan doen. De gedachten in mijn hoofd volgen elkaar zo snel op dat ik mezelf uiteindelijk verlies in horror-scenario's en nergens anders meer aan kan denken. Alsof ik al drie dagen in shock ben. Waarschijnlijk is er zowel in James als in mij iets geknapt toen pap vertelde wat er was gebeurd.

'Ik weet niet hoe ik hem kan helpen,' fluister ik terwijl ik toekijk hoe James zijn hoofd opnieuw in zijn nek legt en zijn drankje achteroverkiept. Het is pijnlijk hem zo te zien lijden. Dit kan zo niet doorgaan. Op den duur zal hij de realiteit onder ogen moeten zien. En volgens mij is er maar één persoon die hem daarbij kan helpen.

Voor de zoveelste keer pak ik mijn telefoon en bel Ruby's nummer, maar ze neemt weer niet op. Ik wil boos op haar zijn, maar dat lukt me niet. Als ik Graham met een ander had betrapt, zou ik ook niets meer met hem of wie dan ook in zijn omgeving te maken willen hebben.

'Bel je haar nou alweer?' vraagt Cy met een sceptische blik op

mijn mobieltje. Als ik knik, fronst hij afkeurend. Zijn reactie verbaast me niet. Cyril vindt Ruby niets meer dan een golddigger die James gebruikt voor zijn erfenis. Ik weet dat dat niet waar is, maar als Cyril eenmaal zijn mening klaar heeft, kan niets of niemand hem daar van afbrengen. Hoe gefrustreerd ik ook ben, ik kan het hem niet kwalijk nemen. Dat is nou eenmaal zijn manier om zijn vrienden te beschermen.

‘Naar ons luistert hij niet. Ik denk dat ze kan voorkomen dat hij helemaal doordraait.’ Mijn stem klinkt vreemd. Zo koud en toonloos, terwijl ik me allesbehalve zo voel.

Ik voel zo veel pijn dat ik nauwelijks rechtop kan blijven staan. Alsof iemand me heeft vastgebonden en ik al dagen tevergeefs probeer de knopen los te maken. Alsof mijn gedachten in een draaimolen zitten die maar blijft draaien. Ik kan er niet uit. Niets doet er nog toe en hoe meer ik tegen de toenemende hulpeloosheid vecht, hoe heftiger die wordt.

Ik heb een van de belangrijkste mensen in mijn leven verloren. Ik weet niet hoe ik dat in mijn eentje moet doorstaan. Ik heb mijn tweelingbroer nodig. Maar James verdooft zichzelf alleen en vernietigt alles en iedereen die hem probeert te helpen. Mijn vader heb ik woensdag voor het laatst gezien. Hij is veel van huis en heeft afspraken met adviseurs en advocaten om de toekomst van Beaufort Companies vast te leggen. Aan mams begrafenis heeft hij nog geen minuut besteed, daarvoor heeft hij een begrafenisondernemer ingehuurd, Julia. Ze heeft de afgelopen dagen bij ons thuis rondgelopen alsof ze deel uitmaakt van deze familie.

Bij de gedachte aan mams begrafenis krijg ik een brok in mijn keel. Ik krijg geen lucht meer, mijn ogen beginnen te tranen. Haastig knipper ik de tranen weg, maar Cyril heeft het al gezien.

‘Lydia...’ fluistert hij en hij grijpt mijn hand vast.

Ik trek hem terug en verlaat zonder nog een woord te zeggen de salon. De jongens mogen niet zien dat ik huil. Op een gegeven moment zullen zij Cyrils waarschuwing ook in de wind slaan en vragen gaan stellen. Ze zijn niet dom. James heeft dit nog nooit gedaan. Hij laat zich wel eens gaan, maar hij weet over het algemeen goed waar zijn grenzen liggen. Dat hij dat momenteel niet weet, hebben de anderen allang gemerkt. Het feit dat Keshav de ene fles sterke drank na de andere uit de bar laat verdwijnen en Alistair ‘per ongeluk’ James’ laatste grammen cocaïne door de wc heeft gespoeld, zegt al genoeg.

Ik kan niet wachten tot de geheimen voorbij zijn. Over een paar minuten, om drie uur precies, komt het nieuws van mams dood naar buiten. Dan weten niet alleen de jongens ervan, maar de hele wereld. Ik zie de krantenkoppen en de journalisten voor ons huis en voor de school al voor me. Ik word misselijk en stommel door de gang naar de bibliotheek.

Het zachte lichtschijnsel belicht de ontelbare boekenkasten met oude, in leer gebonden boeken. Ik zoek steun bij de kasten terwijl ik met knikkende knieën de ruimte doorkruis. Achterin staat een fauteuil van rood fluweel bij het raam. Als kind was dat al mijn favoriete plekje in huis. Hier heb ik me altijd al verstopt als ik rust wilde. Van de jongens, van pap, van de verwachtingen die gepaard gaan met de naam Beaufort.

Bij het zien van dit leeshoekje rollen de tranen over mijn wangen. Ik laat me op de stoel vallen, trek mijn benen op en sla mijn armen eromheen. Dan leg ik mijn gezicht op mijn knieën en huil zacht.

Alles voelt zo onwerkelijk. Als een nachtmerrie waaruit ik kan ontwaken als ik maar hard genoeg mijn best doe. Ik wil terug naar de zomer, anderhalf jaar geleden. Naar een wereld waarin mijn

moeder nog leefde en Graham me kon omhelzen als ik me niet goed voelde.

Terwijl ik mijn wangen afveeg met de rug van mijn hand, pak ik mijn mobieltje uit mijn broekzak. Als ik het scherm ontgrendel, zie ik zwarte mascarastrepen op mijn hand.

Ik ga naar mijn contacten. Graham staat nog steeds onder James in mijn favorieten opgeslagen, ook al heb ik hem al maanden niet meer gesproken. Hij weet niets van ons kindje, laat staan van het overlijden van mijn moeder. Ik heb me aan zijn wens gehouden en hem niet meer gebeld. In mijn hele leven is niets me zo zwaar gevallen. We hadden meer dan twee jaar lang bijna dagelijks contact en van de ene op de andere dag hield het op. Ik moest echt afkicken.

En nu... heb ik een terugval. Als vanzelf tik ik op zijn nummer en luister met ingehouden adem naar de kiestoon. Even later verdwijnt die. Ik sluit mijn ogen en probeer te onderscheiden of hij heeft opgenomen. Ik heb het gevoel dat ik bijna verdrink in mijn wanhoop.

‘Geen telefoontjes meer. Dat hadden we afgesproken,’ zegt hij zacht. De klank van zijn zachte, hese stem is de druppel. Mijn lichaam schokt door een heftige snik. Ik druk mijn vrije hand tegen mijn mond zodat Graham het niet hoort.

Maar het is al te laat.

‘Lydia?’

Ik hoor de paniek in zijn stem, maar ik kan niets zeggen, alleen met mijn hoofd schudden. Mijn ademhaling is ongecontroleerd en veel te snel.

Graham hangt niet op. Hij blijft aan de lijn en maakt zachte, geruststellende geluidjes. Aan de ene kant brengt zijn stem me in de war, maar aan de andere kant voelt die zo vertrouwd dat ik mijn telefoon nog dichter tegen mijn oor druk. Ik denk dat zijn stem een

van de redenen is geweest dat ik verliefd op hem ben geworden. Ruimschoots voor ik hem heb ontmoet. Ik herinner me de ellenlange gesprekken, mijn warme, pijnlijke oorschelp, dat Graham nog steeds aan de lijn was toen ik wakker werd. Zijn stem, zacht, diep en minstens net zo indringend als zijn goudbruine ogen.

Bij Graham heb ik me altijd veilig gevoeld. Hij is lang mijn rots in de branding geweest. Ik heb het aan hem te danken dat ik dat gedoe met Gregg op een gegeven moment heb kunnen loslaten en weer vooruit kon kijken.

En hoewel ik gesloopt ben, komt dat gevoel van geborgenheid weer naar boven. Alleen al het feit dat ik zijn stem hoor, helpt me weer bij mijn positieven te komen. Ik weet niet hoelang ik zo zit, maar langzaam maar zeker drogen mijn tranen op.

‘Wat is er?’ fluistert hij uiteindelijk.

Ik kan geen antwoord geven. Ik krijg niet meer dan een hulpeloos gekras uit mijn keel.

Hij blijft een minuut stil. Ik hoor hem een paar keer inademen alsof hij iets wil zeggen, maar hij doet het niet. Als hij uiteindelijk iets zegt, kan ik de pijn in zijn stem horen: ‘Ik zou niets liever willen dan naar je toe komen en er voor je zijn.’

Ik sluit mijn ogen en stel me hem in zijn woonkamer voor, aan de oude houten tafel die eruitziet alsof hij elk moment doormidden kan breken. Graham noemt hem ‘antiek’, terwijl hij hem gewoon heeft gevonden bij het restafval en opnieuw heeft gelakt.

‘Weet ik,’ fluister ik.

‘Maar je weet ook dat dat niet kan, toch?’

In de salon gaat iets kapot. Ik hoor een glas sneuvelen en een schreeuw. Ik weet niet of het van pijn of plezier is, maar ik zit meteen kaarsrecht in mijn stoel. James mag niet ook fysiek gewond raken.

‘Het spijt me dat ik je belde,’ fluister ik met een brok in mijn keel en ik hang op.

Mijn hart doet pijn als ik opsta en mijn veilige hoekje verlaat om te zien of alles goed is met mijn broer.

Ember

Mijn zus is ziek.

Onder normale omstandigheden zou ik zeggen dat het niets bijzonders is. Het is december, het vriest buiten en waar je ook komt, hoor je mensen hoesten en sniffen. Het is eerder een kwestie van tijd tot je het zelf te pakken hebt.

Maar... mijn zus is nooit ziek. Nooit.

Toen Ruby drie dagen geleden 's avonds laat thuiskwam en zonder een woord naar bed ging, heb ik er geen seconde aan gedacht dat er iets mis kon zijn. Ze had natuurlijk ook net een selectiemarathon in Oxford achter de rug die ongetwijfeld niet alleen mentaal maar ook fysiek zwaar was. Toen ze de dag erna zei dat ze verkouden was en niet naar school kon, werd ik sceptisch. Als je Ruby een beetje kent, weet je dat ze zich zelfs bij hoge koorts nog de klaslokalen in zou slepen omdat ze bang is dat ze iets belangrijks zou missen.

Vandaag is het zaterdag en inmiddels maak ik me zorgen. Ruby heeft haar kamer nauwelijks verlaten. Ze ligt in bed, leest het ene boek na het andere en doet alsof ze zulke rode ogen heeft van haar verkoudheid. Maar mij houdt ze niet voor de gek. Er is iets gebeurd, iets ergs, en het maakt me gek dat ze niet vertelt wat het is.

Door de kier van haar kamerdeur kijk ik toe hoe ze door haar soep roert zonder te eten. Volgens mij heb ik haar zo nog nooit gezien. Haar gezicht is bleek en ze heeft blauwe kringen onder haar ogen die

met de dag donkerder worden. Haar haren zijn vet en hangen ongekamd langs haar gezicht en ze draagt dezelfde slobberkleren als de afgelopen twee dagen. Normaal gesproken is Ruby de definitie van 'geordend'. Niet alleen als het om haar agenda of school gaat, ook in haar uiterlijk. Ik wist niet eens dat ze slobberkleren in haar kast had.

'Sta niet zo te dralen,' zegt ze ineens en ik krimp betrapt ineen. Ik doe alsof ik sowieso binnen had willen komen en wurm me door de deuropening.

Ruby kijkt me met opgetrokken wenkbrauwen aan. Dan zet ze de soep naast haar bed op het dienblad dat ik haar heb gebracht. Ik onderdruk een zucht.

'Als jij hem niet opeet, eet ik hem op,' dreig ik met een hoofdknikje naar de soep, maar helaas heeft het niet het effect waarop ik hoopte. Ruby maakt een vaag handgebaar.

'Doe wat je niet laten kunt.'

Met een gefrustreerde zucht laat ik me op de rand van haar bed zakken. 'Ik heb je de afgelopen dagen met heel veel pijn en moeite met rust gelaten, omdat ik aanvoelde dat je liever niet wilde praten, maar... ik maak me echt zorgen.'

Ruby trekt haar dekbed op tot aan haar kin, zodat alleen haar gezicht nog te zien is. Haar blik is troebel en treurig, alsof ze in alle hevigheid herbeleeft wat er is gebeurd. Dan knippert ze met haar ogen en komt ze terug in het hier en nu, of ze doet in elk geval alsof. Sinds afgelopen woensdag heeft ze een vreemde blik in haar ogen. Het lijkt wel alsof ze alleen fysiek aanwezig is, maar met haar hoofd ergens anders is.

'Ik ben gewoon verkouden. Het wordt vast snel beter,' zegt ze toonloos. Ze klinkt een beetje als zo'n doodse computerstem die je hoort als je aan de telefoon in de wachtrij staat, alsof ze is vervangen door een robot.

Ruby draait zich met haar gezicht naar de muur en trekt het dekbed nog hoger op, een niet te miskennen teken dat ze het gesprek beëindigt. Ik zucht en wil weer opstaan, maar dan licht haar moebiertje op, wat mijn aandacht trekt. Ik leun een beetje naar voren om het scherm te kunnen zien.

‘Lin belt,’ mompel ik.

‘Kan me niet schelen.’ Haar stem klinkt gedempt.

Fronsend kijk ik hoe de oproep wordt afgebroken en even later het aantal gemiste oproepen in beeld verschijnt. Er staan twee cijfers.

‘Ruby, ze heeft je al meer dan tien keer gebeld. Wat er ook is gebeurd, je kunt je niet voor altijd blijven verstoppen.’

Mijn zus bromt iets, maar zwijgt verder.

Mam zei dat ik haar de tijd moest geven, maar het valt me met de dag zwaarder om Ruby te zien lijden. Je hoeft geen genie te zijn om te weten dat James Beaufort en zijn vrienden hier waarschijnlijk iets mee te maken hebben.

Maar ik dacht dat Ruby het onderwerp Beaufort al lang naast zich had neergelegd. Dus wat is er gebeurd? En wanneer?

Ik heb geprobeerd de situatie te analyseren zoals Ruby zou doen als ze in mijn schoenen stond en in mijn hoofd een lijstje gemaakt:

1. Ruby was in Oxford bij de selectiegesprekken.
2. Toen ze thuiskwam, was alles nog in orde.
3. 's Avonds stond Lydia Beaufort voor de deur en is Ruby met haar meegegaan.
4. Daarna was alles anders: Ruby heeft zich opgesloten en sindsdien geen woord meer gezegd.
5. Waarom???

Oké. Waarschijnlijk was Ruby's lijst een stuk georganiseerder geweest, maar ik heb alles in elk geval op een logische volgorde gezet en weet nu dat wat er ook is gebeurd, het woensdagavond moet zijn gebeurd.

Maar waar is ze met Lydia heen gegaan?

Ik kijk van Ruby, die ondertussen zo ver onder de dekens is gekropen dat ik alleen haar haren nog kan zien, naar haar mobieltje en weer terug. Ze mist haar telefoon vast niet, dat weet ik vrijwel zeker.

‘Als je iets nodig hebt, zit ik een deur verder,’ zeg ik, ook al weet ik dat ze er niets mee zal doen. Dan sta ik met een overdreven harde zucht op en gris razendsnel haar telefoon mee. Ik schuif hem in de mouw van mijn wijde trui en loop op mijn tenen terug naar mijn kamer.

Als ik de deur zacht achter me sluit, haal ik opgelucht adem. Ik voel me meteen schuldig. Ik kijk even naar de muur die ik met Ruby deel, alsof ze me vanuit haar bed kan zien. Waarschijnlijk zou ze nooit meer met me praten als ze ontdekt dat ik mijn neus zo diep in haar zaken heb gestoken. Maar is het als zusje niet mijn plicht te ontdekken hoe ik haar kan helpen?

Ik loop naar mijn bureau en ga op de krakende stoel zitten. Dan laat ik haar telefoon uit mijn mouw glijden. Mijn zus maakt een enorm geheim van wat er op school allemaal gebeurt, maar ik weet natuurlijk wat voor soort mensen er op Maxton Hall zit: jongens en meisjes wier ouders van adel zijn of belangrijke acteurs, politici of CEO's die in ons land zo veel invloed hebben dat ze regelmatig in het nieuws verschijnen. Ik volg al een tijdje een paar klasgenoten van Ruby op Instagram en zie ook welke geruchten er over hen rondgaan. Alleen al het idee wat deze mensen Ruby aangedaan zouden kunnen hebben, maakt me misselijk.

Ik aarzel nog even, dan ontgrendel ik Ruby's telefoon en tik op de oproepenlijst. Niet alleen Lin heeft haar gebeld. Er staat ook meermaals een nummer tussen dat ze niet heeft opgeslagen. Snel open ik Lins contactgegevens, zij is de enige in Ruby's geheimzinnige leven

die ik persoonlijk ken. Ik tik op het groene hoorntje en breng de telefoon aarzelend naar mijn oor. De telefoon gaat maar één keer over, dan wordt er opgenomen.

‘Ruby,’ hoor ik Lin ademloos zeggen. ‘Eindelijk. Hoe gaat het met je?’

‘Lin, met Ember.’ Ik onderbreek haar voordat ze verder kan praten.

‘Ember? Wat...’

‘Het gaat niet zo goed met Ruby.’

Lin zwijgt even. Dan zegt ze langzaam: ‘Dat is begrijpelijk na wat er is gebeurd.’

‘Wat is er gebeurd?’ vraag ik om er niet langer omheen te draaien. ‘Wat is er in vredesnaam gebeurd, Lin? Ruby zegt niets en ik maak me vreselijke zorgen. Heeft Beaufort haar iets aangedaan? Als dat zo is dan doe ik die smeerlap...’

‘Ember.’ Nu onderbreekt Lin mij. ‘Waar heb je het over?’

Ik frons. ‘Waar heb jij het over?’

‘Over het feit dat Ruby me woensdag een berichtje heeft gestuurd dat ze weer met James Beaufort samen is en ik vandaag heb gehoord dat zijn moeder de maandag ervoor is overleden.’

2

Ruby

Ember klopt alweer aan.

Had ik maar de energie om haar weg te sturen. Ik begrijp dat ze zich zorgen maakt, maar ik ben gewoon niet in staat me ergens toe te zetten of iemand te spreken. Zelfs niet mijn kleine zusje.

‘Ruby, Lin is aan de telefoon.’

Fronsend trek ik het dekbed van mijn gezicht en draai me om. Ember staat aan mijn bed en houdt een telefoon in haar uitgestrekte hand. Ik knijp mijn ogen samen. Dat is mijn telefoon. En op het scherm staat Lins naam.

‘Heb je mijn mobieltje gejat?’ vraag ik vermoeid. Ik voel diep vanbinnen verontwaardiging opkomen, maar het verdwijnt net zo snel weer. Sinds een paar dagen voelt mijn lichaam als een zwart gat dat alle emoties opslokt voordat ik ze kan voelen.

Er dringt nauwelijks iets tot me door en ik heb nergens zin in. Het kost me zo veel moeite om uit bed te komen dat het voelt alsof ik een marathon heb gelopen en ik ben al drie dagen niet meer beneden geweest. Sinds ik op Maxton Hall zit, heb ik nog geen enkele dag gemist, maar alleen al het idee dat ik moet opstaan, douchen, aankleden en zes tot tien uur onder de mensen moet zijn, is me te

veel. Afgezien van het feit dat ik het niet zou kunnen verdragen James te zien. Waarschijnlijk zou ik instorten als een verwelkt bloemetje. Of in tranen uitbarsten.

‘Zeg maar dat ik haar terugbel,’ mompel ik. Mijn stem is hees omdat ik de afgelopen dagen zo weinig heb gepraat.

Ember verroert zich niet. ‘Je moet nu met haar praten.’

‘Ik wil nu niet met haar praten.’ Wat ik wil, is tijd om mezelf weer bij elkaar te rapen. Drie dagen zijn niet genoeg om Lin en haar vragen aan te kunnen. Ik heb haar woensdag een kort berichtje gestuurd. Ze weet niet wat er in Oxford precies tussen James en mij is gebeurd en nu heb ik de kracht niet meer om haar erover te vertellen. Of over wat er daarna is gebeurd. Ik zou vorige week het liefst vergeten en doen alsof alles is zoals altijd. Maar dat kan helaas niet zolang ik niet eens uit bed kom.

‘Ruby, alsjeblieft,’ zegt Ember en ze kijkt me indringend aan. ‘Ik weet niet waarom je zo verdrietig bent en waarom je er niet over wilt praten, maar... Lin heeft net iets verteld. En ik vind dat jullie echt even moeten praten.’

Ik staar Ember boos aan, maar als ik haar vastbesloten gezichtsuitdrukking zie, weet ik dat ik dit niet kan winnen. Ze gaat mijn kamer niet uit tot ik Lin heb gesproken. In sommige dingen lijken we erg veel op elkaar en koppigheid hoort beslist op dat lijstje.

Berustend pak ik het mobieltje aan.

‘Lin?’

‘Ruby, we moeten echt even praten.’

Aan haar toon kan ik horen dat ze het weet.

Ze weet wat James heeft gedaan.

Ze weet dat hij mijn hart met beide handen heeft uitgerukt, op de grond heeft gesmeten en heeft verpletterd.

En als Lin het weet, weet de rest van de school het ook.

‘Ik wil niet over James praten,’ kras ik. ‘Ik wil nooit meer over hem praten. Is dat duidelijk?’

Lin blijft even stil. Dan haalt ze diep adem. ‘Ember heeft gezegd dat je woensdagavond met Lydia weg bent geweest.’

Ik zeg niets, maar frunnik met mijn vrije hand aan mijn dekbed.

‘Heb je het toen gehoord?’

Ik lach schamper. ‘Wat? Dat James een lul is?’

Lin zucht. ‘Heeft Lydia niets gezegd?’

‘Wat had ze moeten zeggen, dan?’ vraag ik aarzelend.

‘Ruby... Heb je mijn berichtje al gelezen?’

Lins toon is zo voorzichtig dat ik het warm en koud tegelijk krijg. Ik slik moeizaam. ‘Nee... ik heb sinds woensdag niet meer op mijn telefoon gekeken.’

Lin haalt nog eens diep adem. ‘Dan weet je het echt nog niet.’

‘Wat weet ik niet?’

‘Ruby, zit je?’

Ik ga rechtop zitten.

Die vraag stel je alleen als er iets vreselijks is gebeurd. Plotseling wordt het beeld van James met Elaine in het zwembad vervangen door een veel erger beeld. James die ernstig is verongelukt. James in het ziekenhuis.

‘Wat is er?’ vraag ik hees.

‘Cordelia Beaufort is afgelopen maandag overleden.’

Het duurt even voor ik beseft wat Lin heeft gezegd.

Cordelia Beaufort is afgelopen maandag overleden.

Er ontstaat een ondragelijke stilte.

James’ moeder is dood. Sinds maandag.

Ik denk terug aan onze innige kus, aan zijn handen die rusteloos over mijn naakte lichaam gingen, aan het overweldigende gevoel toen hij in me was.

James kan die avond, die nacht, niet hebben geweten dat zijn moeder dood was. Zo goed kan zelfs hij niet acteren. Nee, Lydia en James moeten het zelf woensdag pas hebben gehoord.

Ik hoor dat Lin iets zegt, maar kan me niet op haar woorden concentreren. Ik vraag me af hoe Mortimer Beaufort twee dagen voor zijn kinderen heeft kunnen verzwijgen dat hun moeder dood is. En als dat zo is, hoe vreselijk James en Lydia zich gevoeld moeten hebben toen ze woensdag thuiskwamen en het nieuws kregen.

Ik herinner me Lydia's gezwollen, rode ogen toen ze voor de deur stond en vroeg of James bij mij was. De lege en emotionele blik waarmee James me aankeek. En het moment dat hij in het zwembad sprong en alles kapotmaakte wat er in de nacht daarvoor tussen ons was ontstaan.

Er verspreidt zich een pijnlijk kloppend gevoel door mijn lichaam. Ik haal mijn telefoon van mijn oor en zet hem op luidspreker. Dan blader ik door mijn berichten. Ik open het gesprek met een onbekend nummer. Er staan drie ongelezen berichten:

Ruby, het spijt me zo. Ik kan alles uitleggen.

Kom alsjeblieft terug naar Cyril of laat me weten waar je bent, dan haalt Percy je op.

Onze moeder is overleden. James draait door. Ik weet niet wat ik moet.

'Lin,' fluister ik. 'Is dat echt waar?'

'Ja,' fluistert Lin terug. 'Er is eerder vandaag een persbericht vrijgegeven en het nieuws heeft zich snel verspreid.'

Er valt weer een stilte. Er willen duizenden gedachten tegelijkertijd aan de oppervlakte komen. Niets is nog belangrijk. Niets dan

het gevoel dat me zo overvalt dat ik de woorden al heb gezegd voordat ik erover na kan denken: 'Ik moet naar hem toe.'

Voor het eerst zie ik de grijze stenen muur rond het landgoed van de Beauforts. Een enorm ijzeren hek verspert ons de weg tot de oprijlaan en daarvoor staan zeker tien man met camera's en microfoons.

'Vuile aasgieren,' mompelt Lin en ze stopt de auto een paar meter voor het groepje mensen. De journalisten komen meteen in beweging en lopen op ons af.

Lin buigt voorover en klikt op een knop om de portieren te vergrendelen. 'Bel Lydia en zeg dat ze de poort open moet doen.'

Ik ben zo dankbaar dat ze bij me is en de rust bewaart. Ze heeft me zonder ook maar te aarzelen gevraagd of ik een lift wilde en stond nog geen half uur na ons telefoontje op de stoep. Op dat moment wist ik dat ik nooit meer hoefde te twijfelen over hoe diep onze vriendschap gaat.

Ik gris mijn mobiel uit mijn broekzak en kies het nummer dat mij de afgelopen tijd meerdere keren heeft gebeld.

Het duurt even tot Lydia opneemt.

'Hallo?' Haar stem klinkt net zo nasaal als woensdagavond, toen we samen naar Cyril zijn gegaan.

'Ik sta voor jullie huis. Kun je de poort opendoen?' vraag ik en ik probeer tegelijkertijd mijn gezicht te verbergen achter mijn arm. Ik weet niet of dat het gewenste effect heeft. De journalisten staan inmiddels tegen Lins auto aan en roepen ons vragen toe die ik niet kan verstaan.

'Ruby? Wat...?'

Iemand begint aan mijn kant tegen het raam te slaan. Lin en ik krimpen ineem.